

Забраненият плод

Шеста

допълнителна глава:

Хилядолетия наред човешкият Свят живее с поверието, че е изолиран от Рая благосарение на грехопадението на Адам и Ева. Кога са съгрешили тези двамата не е известно – преди 4000, 8000 или преди 50 000 години, както смятат някои изследователи, не можем да кажем със сигурност. Но запитвали ли сме се някога: „Дали грешката не е върна?“

През последните четири хиляди години редица философи и водачи на народите по света, активно се опитват да наложат модели на грехопадението, чрез митове, легенди и религии, всяващи страх от Бога, но същността на самият греховен акт някак си убягва от фокуса на човека в ежедневието. Днес гледаме новините по телевизията и безотговорно им позволяваме да определят мнението ни за Света. **Всеки ден се питаме: „кога ще се оправи този Свят?“ и почти никога не си даваме сметка, че Светът е точно такъв какъвто трябва да бъде – днес!**

Дали точно в този момент някъде по Света някой Адам или някоя Ева не съгрешават? Дали грехопадението не се повтаря многократно всеки ден, хилядолетия наред, откакто е създаден човека? Бог сътвори Рая с цялата си Любов и го повери на човека Адам и жена му Ева, с вярата и доверието, че те ще се грижат за Рая с грижата на добри стопани. Единственият договор, (стр.42) който Бог сключва с Адам и Ева е да не вкусват от забранения плод, който ще им даде познанието за доброто и злото. Водени от любопитството и съмнението, дали не могат да постигнат повече от това, което Бог им е дал, те нарушават обещанието си, **злоупотребявайки с доверието на Бога.**

С този си акт, Адам и Ева сами се отказват от връзката си с Бога и даровете на неговата Любов. Изгонвайки ги от Рая и изпращайки ги в Света, Бог всъщност **изпълнява тяхното желание сами да градят живота си**, така, както намерят за добре. Попаднали под тежестта на материалния свят Адам и Ева, осъзнават грешката си и започват да се молят за прошката и благоволенieto на Господ, да ги върне отново в Рая – в света на бляновете, благоденствието и насладата. **Защото едно желание може да съгради или да опорочи Света за хилядолетия напред, но никое желание не е способно да го разруши.** Силната Воля може да разруши Света и може да устои на разрушителните сили, но не може да сътвори Света отново. Единствено Любовта е тази, която може да съгражда и разрушава Живота, както и когато пожелае. Именно тази Любов е **плода на Божествения Дух**, който я изпраща в Света, за да облагородява Живота. (стр.102,106,111,114,117,123,133,137)

Трудно ни е да си обясним, в какво точно се състои самото грехопадение на Адам и Ева и го идентифицираме със самия сексуален акт, чрез който Господ обрича Ева на страдания, зачевайки и раждайки деца на Земята в мъки и болка. Но В Рая сексуалното общуване между Адам и Ева е изразът им на радост един към друг. На Земята, тази радост обаче, им носи разочарования и разрушителни страсти.

Опитвайки се да разберем тази загадка, ни убягва факта, че със изгонването им от Рая, Господ изпраща Адам и Ева **в училището на Живота** – там където да се учат на Вярa и Любов. И единствената причина за това Божествено решение е **съмнението, промъкнало се в душите** на Адам и Ева. Съмнението, което идва, за да постави на изпитание човешкия Дух и човешката Воля за Живот и Вярa в **Божествената сила**, която крепи Света и човека. Защото и двамата опитали и пожелали да имат силата на

Бог, чрез която сами да творят Света, без да бъдат готови за нея. А нейното име, името на тази сила е самият забранен плод - Любовта. (стр.133,137)

Време е да осъзнаем, че не плода, а порочната му консумация е забранена. Тази злоупотреба, този стремеж към притежание, който поражда нещастията и грехопадението в човешкия живот. Както вече споменахме, Любовта не може да бъде купувана или продавана, притежавана или използвана за лични цели, тя може единствено да бъде свободно отдавана и получавана. Ето защо Любовта се ражда и вирее единствено върху Дървото на Живота. (стр.19,104,106,108,111)

До този момент – до момента, в който коронавирусат си отиде, съкрушен от възвърнатата сила на нашата воля, след като завладя света с пандемията си, изкушен от суетността и слабостта ни, **развивахме света си на принципа „проба-грешка“** в продължение на десетки, стотици и хиляди години. Днес обаче, е време да поемем отговорността за хаотичните си репетиции. Време е да си признаем, че поради пристрастеността си към величие, зад което крием мързела и невежеството си, **не си правим труда да се учим от грешките си.** От гордост, пропускаме да осъзнаем, че така позволяваме на всяка грешка да ни води към следващата. **Не виждаме, че докато се борим да наложим Егото си над другите, затъваме заедно с тях, теглени към дъното от плаващите пясъци на общото съмнение, неверие, страхове, недоволство и невежество.** Време е да осъзнаем, че подавайки ръка, успяваме да се изправим, благодарение на доверието и подкрепата на другите, които ни дават възможността заедно да потеглим нагоре към Светлината, към нашите мечти и всеобщо благополучие. **Време е да се доверим на Бога в себе си и на Доброто в другите!**

За да живеем в Рая трябва да сме добри проводници на всемилостивата, всеблага и всеистинна Божия воля и **достойни носители на Любовта.**

Там, където има злоупотреба с Любовта, царят хаоса, неверието, болестите и смъртта. Наричаме такова място Ад. **Мястото, където човек попада, за да се учи непрекословно да служи на Любовта.**

Време е да изгорим гнилите греди на съмненията, невежеството, егоистичните амбиции, лъжите, безверието и страховете, върху които се опитваме да продължим да градим живота си. **Дошли сме в този Свят за да се учим да живеем и да обичаме.** Време е да се откажем от амбициите и привързаността си към комфорта на егоистичното си Аз и да започнем да се трудим и да се борим, докато не открием и не заслужим Любовта в живота си.

Време е да положим тази Висша Любов за идеал на нашето Аз, за основата на нашия нов дом, в който да изградим нашият Нов живот. Защото там, където Любовта вирее цари Живота в изобилие, ред и радост. **Живот, в който няма Добро и Зло, праведни и грешни, а Съвършени – стремежници се и грижещи се за хармоничното протичане на Любовта.**

Ако се замислим, ще установим факта, че каквито и религии да измисля човек, каквито и закони да налага, Праведният е този, който се страхува да съгреша, а грешникът е този, който се отклонява от разбиранията на Праведника. И праведните и грешните обаче, са престъпници в Любовта, ако я превръщат в омраза, ако я употребяват, пренебрегват или потъпкват от егоистични цели.

Любовта е единственият Висш закон, който действа над всичко във видимия и невидимия Свят, и който човек не може да наложи, нито да измени или отмени, нито пък да поправи или приложи, за да обвини, да осъди, да оневини или за да се оправдае. Човек може единствено да живее според **този Закон** на Любовта. **Единственият принцип на този универсален закон е: Колкото повече, толкова повече! Или просто казано: „Колкото, толкова!“**

За да можем да живеем според **Закона на Любовта, преди всичко трябва да овладеем уменията да умножаваме.** До сега се учихме да събираме, да дробим и да

делим. Но не е нужно да сме отличници по математика, за да се научим какво и как да изваждаме, какво и как да споделяме, и какво и как да умножаваме в живота си.

Считаме, че съвършената любов е безусловната – тази, която няма да ни търси сметка. Но ние не можем да пресмятаме или да изискваме от Любовта! Можем само да я приемем такава, каквата е, и да ѝ дадем най-доброто от себе си. Защото **Любовта е най-взискателната сила в Света**. Любовта изисква от нас да сме съвършени и винаги знае как да постигне това свое искане.

Вярваме, че Душата е безсмъртна и, че след смъртта ни очаква нов живот, в който всичко ще ни бъде простено, и всичко минало ще ни отmine. Но не осъзнаваме как всеки ден убиваме Душите си с безверието, съмненията, омразата, лъжите, недоволството и невежеството си. Заслепени от страхове, амбиции, ядове, злоба, удоволствия или разочарования, не виждаме как изживяваме и пропиляваме живота си в разруха, и оставаме бездушни. А без души можем да преминаем единствено от живота в смъртта. Ако ние Днес сме неспособни да **открием в себе си Любовта** и да държим Душите си живи в нея, то желанията и страданията на милиардите Адам и Еви до ден днешен ще си останат абсолютно безплодни. Защото единствено Любовта е тази, която води Душите ни от живот в Живота.

А в Новия живот ни очаква „...ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, а морето вече го нямаше.“ (из *Откровение на Свети Йоана Богослова, 21:1*) Защото Новият живот ни иска с ново тяло, ново съзнание и нов дух – Тялото и Духа на Любовта. И няма да има вода, защото там можем да влезем само без „Кутията на Пандора“, в която сме заключили морето от страхове, грехове и страдания. Там не можем да преминаем със стария товар на Подсъзнанието, (стр.6,15,34,36,102,143,146) от което непрекъснато извираат неверие, разочарования, съмнения, недоволство, завист, амбиции, омраза, спомени за вина, болка и грешки.

Новият живот изисква Съзнанието ни да бъде абсолютно будно, чисто и цяло, а не разделено на части: под- и над-, добро и зло, тъмно и светло. Веднъж придобили Духа, Тялото и Свръхсъзнанието на Любовта, ставаме абсолютно неспособни да нараняваме Душата, придобиваме пълен имунитет срещу омразата, страха и смъртта, които по никакъв начин не могат да съществуват в Новия живот.

Това е и задачата на настоящия наръчник по „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“.

Да ни съблече от старите дрехи на предрасъдъците, нечистотиите, лъжите, гнева и недоволството, и да ни покаже как да изградим пласт по пласт Новото си тяло и Новият си дух с помощта на Седемте животворни сили, водени от Любовта.

Не е нужно да чакаме с хилядолетия, за да дойде Новия живот, така както не е необходимо „да умираме, за да отидем в Ада или в Рая...“ Защото Новият Живот е вече Тук, при това от хилядолетия насам. Нужно е да станем достойни, за да влезем в Новия живот. Ключовете за достъп са в самите нас. Просто трябва да се потрудим, за да ги заслужим и получим. Така както няма да можем да влезем в Рая, ако не можем да излезем живи, здрави и цели от Ада, защото пътят към Рая минава през Ада. (стр.37-38)

А Порталът към Новия живот се намира в края на Рая в нас – при самия извор на Любовта. (стр.19,37,94,99,114,146,153,157,170,190,198)

Важно е да осъзнаем, че всеки миг, прекаран в страх, съмнение, злоба, завист или жажда за притежание е безвъзвратно изгубен във времето. **Но всеки миг, в който творим, в който се учим, радваме и обичаме, ни прокарва пътя към Новия живот.**

Единственият страх, който трябва да имаме, е страхът да не изгубим Душата си в мрака на безразсъдните си мисли, действия и намерения. Защото Душата е **единствената ни връзка с Любовта, Бог, Живота и Вечността**. (стр.117,123,133,147,153)

Единствената „застраховка живот“, в която трябва да инвестираме, това е **нашата лична Светлина**, с която да осветяваме мрака в нас и около себе си. (стр.37-38,137,143,155)